

Arrest

nr. 210 988 van 16 oktober 2018
in de zaak RvV X IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 19 juli 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 juni 2018 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2018.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 28 juni 2018 ten aanzien van verzoeker, die tot dan was gemachtigd tot vestiging, de beslissing tot beëindiging van het verblijf. Deze beslissing, die verzoeker op 9 juli 2018 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Mijnheer
naam: [Y.]
voornaam: [Y.]
[...]
nationaliteit : Turkije

Krachtens artikel 44bis §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen:

U kwam op 05.10.1976 naar België om uw verloofde [A.H.] te vervoegen. Op 17.12.1976 bent u voor het Turks consulaat te Antwerpen met haar in het huwelijk getreden.

Op 29.04.1977 werden u en uw echtgenote in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig tot 29.05.1977. Er werd jullie meegedeeld dat jullie toestand herzien kon worden zo u in België werk gevonden zou hebben.

Op 28.07.1977 werden er instructies gegeven aan het gemeentebestuur van Leopoldsborg om de bevelen om het land te verlaten d.d. 29.04.1977 in te trekken en u in het bezit te stellen van een attest van immatriculatie, geldig voor 3 maanden.

Op 12.02.1979 deed de Burgemeester van Leopoldsborg in uw naam een aanvraag tot afgifte van een Machtiging tot Voorlopig Verblijf (later: MVV) dat afgeleverd kan worden door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging van België in het buitenland.

Op 19.02.1979 werden instructies gegeven aan de diplomatieke vertegenwoordiging van België in Keulen om u een MVV af te geven.

Op 24.01.1981 werd er een vreemdelingencontrole uitgevoerd door de politie van Hasselt naar aanleiding van valsheid in geschriften, namelijk valse rijbewijzen (dossiernr. 3468182).

De Correctionele Rechtbank te Hasselt veroordeelde u op 23.03.1982 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 maand met 3 jaar uitstel en u werd ontzet uit uw rechten genoemd in artikel 31, 1°+2°+3°+4°+5°+6° SWB voor een termijn van 5 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan het afleggen van een valse verklaring met het oog op het bekomen van een Belgisch rijbewijs; gebruik van valse stukken. Deze feiten pleegde u in de loop van 1979, 1980 en 1981.

Op 17.06.1982 diende u een "aanvraag om machtiging tot vestiging" (bijlage 16) in. Op 13.08.1982 werd deze aanvraag goedgekeurd en op 26.08.1982 werd u ingeschreven in de bevolkingsregisters.

Op 28.06.1993 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van moord, als mededader. Op 08.12.1993 werd het aanhoudingsmandaat opgeheven.

Op 24.02.1995 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Tongeren uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

Op 28.04.1995 werd een bevel tot aanhouding uitgevaardigd uit hoofde van moord.

Op 20.09.1995 werd u door de Correctionele Rechtbank te Tongeren vrijgesproken voor de feiten waarvoor u op 24.02.1995 onder aanhoudingsmandaat geplaatst werd.

Op 29.09.1995 werd het bevel tot aanhouding d.d. 28.04.1995 opgeheven na het betalen van een borgtocht.

Op 06.06.1996 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs. Op 23.07.1996 werd het aanhoudingsmandaat opgeheven.

Op 29.03.2001 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Tongeren uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs, doodsb bedreigingen, inbreuk wapenwetgeving. Op 04.09.2001 werd het aanhoudingsmandaat opgeheven.

Op 27.09.2001 werd u buiten vervolging gesteld voor de feiten waarvoor u op 28.06.1993 en op 28.04.1995 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst.

Op 11.10.2001 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Vorst uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs. Op 29.05.2002 werd het aanhoudingsmandaat opgeheven.

De Correctionele Rechtbank te Tongeren veroordeelde u op 24.02.2003 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan psychotrope stoffen, in bezit te hebben gehad, verkocht of te koop gesteld, namelijk minstens 10.000 XTC-tabletten, met de omstandigheid dat de feiten een daad van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging zijn; aan mondelinge bedreigingen onder een bevel of voorwaarde met een aanslag op personen of op eigendommen (4 feiten); aan verweerwapendracht. Deze feiten pleegde u tussen 10.02.2001 en 01.03.2001.

Op 29.12.2004 werd u in de gevangenis van Hasselt opgesloten.

De Correctionele Rechtbank te Brussel veroordeelde u op 25.03.2005 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 7 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan als leidend persoon deel te hebben uitgemaakt van een criminele organisatie; aan psychotrope stoffen te hebben ingevoerd, uitgevoerd, vervaardigd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk onbepaalde hoeveelheden heroïne en MDMA (XTC-pillen), met de omstandigheid dat het misdrijf, een daad van deelneming, in hoedanigheid van leidend persoon, aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging is. Deze feiten pleegde u tussen 31.12.1999 en 11.10.2001.

Bij ministeriële beslissing van 03.02.2006 (nr.: PV72/GRA/081/367.715) werden 266 dagen op de hoofdgevangenisstraf uitgesproken bij vonnis van de Correctionele Rechtbank van Tongeren d.d. 24.02.2003 in mindering gebracht.

Op 18.08.2009 werd u een voorwaardelijke invrijheidsstelling toegekend.

Op 23.11.2012 legde u een verklaring af om de staat van Belg te verkrijgen volgens artikel 12bis, §1,3° van het wetboek van de Belgische nationaliteit. Hier werd geen gevolg aan gegeven.

Op 20.06.2013 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs, deelname aan bendevorming, als mededader.

Het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeelde u op 27.03.2015 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 14 jaar in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig had gemaakt aan verdovende middelen te hebben vervaardigd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk 3.019,51 kg cannabis, het misdrijf een daad zijnde van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, in hoedanigheid van leidend persoon; aan deel te hebben uitgemaakt van een criminele organisatie. Deze feiten pleegde u tussen 30.04.2012 en 18.06.2013.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: “46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen

aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67)."

Uit het vonnis d.d. 24.02.2003 blijkt "dat uit de diverse getuigenissen en feitelijkheden is gebleken dat tweede beklaagde [Y.Y.] de organisator is van de ganse drugshandel, hierin bijgestaan door zijn rechterhand m.n. eerste beklaagde A.U.". De rechtbank stelt bovendien dat het wraakroepend is dat u en uw medebeklaagden, personen die in geldnood verkeren, gebruiken of misbruiken door hen het vuile werk [in casu het smokkelen van grote hoeveelheden XTC pillen] te laten opknappen met gevaar op betrapping en uiterst zware gevangenisstraffen tot gevolg, terwijl jullie werkloze opdrachtgevers jullie handen in onschuld wassen, genietend van de sociale voordelen die onze welvaartsstaat jullie biedt.

Uit het vonnis d.d. 25.03.2005 blijkt "dat alle beklaagden [waaronder u] zich dienen te verantwoorden uit hoofde van hun respectievelijk aandeel bij diverse feiten van internationale handel in verdovende middelen, vnl. HEROINE & XTC, terwijl beklaagden handelden in het kader van een internationale criminele organisatie en dit tussen 31 december 1999 en 11 oktober 2001. [...] dat voornamelijk eerste beklaagde K. met als luitenant [Y.], tweede beklaagde, als spilfiguur in België fungeert nl. invoer van heroïne vanuit Turkije en XTC vanuit Nederland, die hij in grote hoeveelheden laat overbrengen naar België en uitvoer ervan naar onder meer Duitsland en Frankrijk."

Geweld en intimidatie werden niet geschuwd om de afhandeling van lopende drugstransacties te garanderen.

De zware tegen u uitgesproken gevangenisstraffen hebben geen effect gehad, u heeft duidelijk niet de minste lering getrokken uit deze vorige veroordelingen. U werd nl. op 27.03.2015 voor een derde keer veroordeeld voor inbreuken tegen de drugswetgeving. Op het moment van de feiten en van uw arrestatie was u voorwaardelijk vrij. U was betrokken bij de aankoop van slapende vennootschappen die gebruikt werden voor de invoer van +/- 3000 kilogram hasj langs de haven van Antwerpen. U vervulde een cruciale rol bij het binnenhalen van de partij verdovende middelen. U bekleedde binnen de structuur van de criminele organisatie de plaats van noodzakelijke tussenschakel tussen enerzijds de bestemmingen van de partij drugs, die zich in Nederland bevinden, en de organisatoren van de invoer van de verdovende middelen in de Antwerpse haven. Het Hof verwijst in haar arrest naar de grote ernst van de feiten van internationale drugtrafik waarbij de haven van Antwerpen wordt misbruikt om gigantische hoeveelheden verdovende middelen Europa binnen te smokkelen. Dergelijke feiten vormen niet alleen een manifeste bedreiging voor de volksgezondheid, maar ook voor de openbare veiligheid. Bij dergelijke transporten zijn immers talrijke personen betrokken. Van zodra de invoer van dergelijke grote hoeveelheden misloopt, worden schuldigen gezocht hetgeen vaak leidt tot fysiek geweld. Gelet op het aanzienlijk financieel belang dat dergelijke grote hoeveelheden verdovende middelen vertegenwoordigen, bestaat ook het risico op gewelddadige pogingen tot recuperatie van de drugs of pogingen tot omkoping of bedreiging van personen werkzaam in het havengebied of de douane. Een zeer strenge bestraffing van 14 jaar werd u opgelegd omdat u op een goed georganiseerde wijze levens verwoestende drugs aan de man bracht. U liet zich enkel leiden door snel en gemakkelijk geldgewin zonder rekening te houden met de schadelijke gevolgen van drugs voor de gebruikers en hun omgeving, noch met de overlast voor de maatschappij en de randcriminaliteit die hierdoor kan veroorzaakt worden.

De feiten waarvoor u bent veroordeeld zijn bijzonder ernstig en geven blijk van een totaal gebrek aan normbesef. Het gebruik van illegale drugs, en drugsmisbruik in het algemeen, vormt een groot probleem voor individuele personen, gezinnen en gemeenschappen in Europa. Nog afgezien van de gezondheids- en maatschappelijke implicaties van drugsmisbruik, vormt de markt voor illegale drugs een belangrijk onderdeel van de criminele activiteiten in de Europese samenleving alsook op mondiaal niveau. Uit uw strafrechtelijk verleden en de verschillende vonnissen blijkt dat u zich inlaat met een zware criminaliteitsvorm, dat u zich daarin genesteld heeft en een bepaalde positie hebt verworven. De bijzonder zwaarwichtige ernst van de gepleegde feiten, het vergemakkelijken van het gebruik van drugs en het tegen betaling ter beschikking stellen van drugs, betekent een voortdurend gevaar voor de fysieke en morele gezondheidstoestand van de maatschappij.

Ingevolge de ernst van de door u gepleegde feiten en hun herhalend karakter kan geconcludeerd worden dat u momenteel een ernstig gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Uw gedragingen getuigen van een gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden. U trekt geen lessen uit uw veroordelingen en u blijkt de ernst van uw daden niet in te zien, noch schijnt u te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen. U heeft door uw persoonlijk gedrag een ernstige aanslag gepleegd op de openbare orde, de samenleving heeft het recht zich te beschermen tegen iemand die haar regels met voeten treedt en enkel uit is op makkelijk winstbejag. Uit voorgaande blijkt duidelijk dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die het beëindigen van uw recht op verblijf rechtvaardigen en noodzakelijk maken.

Overeenkomstig artikel 62§1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, heeft eenieder het recht om gehoord te worden vooraleer jegens hem of haar een nadelige individuele maatregel wordt genomen. U werd op 23.08.2017 gehoord en verklaarde dat u Turks, Nederlands en Koe[r]disch kan lezen, spreken en/of schrijven; dat u in het bezit bent van een Turks paspoort; dat u gepensioneerd mijnwerker bent en dat u zware rugklachten heeft, dat u aan uw schouders moet behandeld worden en dat u last heeft van hartkloppingen; dat u sinds 1988 met uw gezin in [...] Neerpelt woont en dat deze woonst uw eigendom is; dat u op 17.12.1976 gehuwd bent met [A.H.] in het Turks consulaat te Antwerpen; dat al uw kinderen (die hier geboren zijn) in België wonen; dat u 1 kleinkind hebt en dat een tweede normaal rond 7 september geboren zou worden; dat al uw kinderen meerderjarig zijn; dat u al bijna 24 jaar niet meer in Turkije bent geweest en dat u ook geen contact meer hebt met uw broers en zussen die daar wonen; dat u geen diploma hebt behaald in België; dat u 11 jaar gewerkt hebt in de mijn van Zolder en dat u daarna een tijd werkzaam was in de bouwsector; dat u ook in een stoffenwinkel, in een plantencentrum en bij McDonalds hebt gewerkt; dat u in Turkije wel studeerde maar dat u er nooit gewerkt hebt; dat u in Turkije tot een gevangenisstraf van 20 jaar werd veroordeeld voor dezelfde feiten als waarvoor u hier in België in 2003 werd veroordeeld; dat u niet kan terugkeren naar Turkije omdat u dan voor de 2de keer zult gestraft worden voor dezelfde feiten; dat u van Koerdische origine bent en dat de Koerden door het huidige regime gediscrimineerd worden; dat uw vrouw zware psychiatrische problemen heeft en onmogelijk kan terugkeren naar Turkije want dat u samen met uw kinderen voor haar zorgt. Uw advocaat wenste hier d.m.v. een schrijven d.d. 01.09.2017 nog aan toe te voegen: "Mijn cliënt werd in het verleden zowel in Turkije als in België voor dezelfde feiten veroordeeld. In België heeft cliënt deze straf ondergaan doch de Turkse straf staat nog steeds open waardoor cliënt, ingeval zijn verblijf wordt ingetrokken, dreigt twee keer bestraft te worden hetgeen een schending zou inhouden van het ne bis in idembeginsel dat door verschillende internationale verdragen wordt gegarandeerd. De stukken omtrent zijn veroordeling in België en Turkije (waarvan de veroordelingen dateren uit 2008 – 2009) werden ook opgevraagd (via een Turkse advo[c]aat) maar zijn nog niet ter beschikking doch ik verzoek u met klem dat cliënt de mogelijkheid krijgt om ook deze stukken nog toe te voegen. Cliënt zijn echtgenote heeft (helaas) zware psychische problemen waardoor er stevast opvang geboden moet worden en waarbij cliënt, eenmaal in vrijheid gesteld, ook terug voor haar kan zorgen. Tenslotte dient opgemerkt te worden dat cliënt van Koerdische origine is dat hij bijgevolg vreest dat hij, zeker onder het huidige regime, omwille van zijn afkomst geviséerd zal worden daar waar hij, gezien hij geen enkel contact meer heeft met mensen in Turkije (sic)." Hij voegde eveneens de volgende documenten toe: een historiek van de adressen waar u gewoond heeft; een attest van uw gezinssamenstelling; een getuigschrift van uw woonst; een getuigschrift van de woonst van uw dochter [Y.S.] een doktersattest dat bewijst dat uw dochter [Y.S.] zwanger is en dat ze uitgerekend is op 07.09.2017; een attest van gezinssamenstelling van uw dochter [Y.S.]; een getuigschrift van de woonst van uw dochter [Y.C.]; een getuigschrift van woonst van [F.K.]; een getuigschrift van woonst van [Y.E.]; een attest van gezinssamenstelling van [Y.E.]; een kopie van uw bankverrichtingen; een doktersattest waarin staat dat uw echtgenote reeds jaren onder psychische behandeling staat en dat uw aanwezigheid een zekere steun zou kunnen betekenen.

In het kader van een beslissing tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens artikel 44bis, §2 van de Vreemdelingenwet, moet rekening gehouden worden met de duur van het verblijf, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en met de mate waarin u bindingen heeft met uw land van herkomst.

Uit uw administratief dossier blijkt dat uw kinderen [Y.E.] (geboren te Leopoldsburg op 13.03.1978, Belg geworden op 09.01.1997) en [Y.S.] (geboren te Neerpelt op 23.12.1984, Belg geworden op 09.01.1995) regelmatig op bezoek komen in de gevangenis. Uw kinderen zijn meerderjarig en hebben intussen een eigen gezin gesticht op het grondgebied. De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, §59). Uit de stukken van uw administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen u en uw meerderjarige kinderen. Een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met uw meerderjarige kinderen wordt dan ook niet aangenomen.

U verklaarde dat uw echtgenote ([A.H.],[...]) nood heeft aan uw aanwezigheid daar zij zware medische problemen zou hebben en er steevast opvang geboden moet worden. Gezien u al jaren in de gevangenis verblijft, kan worden vastgesteld dat u momenteel ook niet voor uw echtgenote kan zorgen. Zelfs indien uw kinderen de zorg voor hun moeder niet langer op zich zouden kunnen nemen, kan een beroep gedaan worden op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden. Uit uw administratief dossier blijken geen onoverkomelijke hinderpalen om het gezinsleven in Turkije of elders verder te zetten. U hebt immers geen documenten voorgelegd waaruit blijkt dat de medische zorg die uw vrouw nodig heeft, enkel in België beschikbaar is. Uw echtgenote, die in Turkije geboren is, verkreeg de Belgische nationaliteit op 26.06.2000, voor die datum had zij enkel de Turkse nationaliteit. Het is aannemelijk dat zij nog banden heeft met haar land van herkomst. Het gegeven dat uw echtgenote niet gedwongen kan worden om het Belgische grondgebied te verlaten betekent niet dat zij u niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Turkije of elders.

Wat betreft uw broers, zussen en andere verwanten die in België verblijven en van wie sommigen u in de gevangenis bezoeken, kan opgemerkt worden dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie en gezinsleven tussen verwanten kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Er liggen thans geen stavingsstukken voor die dergelijke afhankelijkheid tussen u en één van deze verwanten aantonen.

De contacten met familie in België kunnen ook worden onderhouden door middel van korte bezoeken of moderne communicatiemiddelen.

Hoe dan ook de bescherming en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van uw gezinsleven. Het feit dat u een gezin had in België, heeft u er niet van weerhouden om zeer ernstige strafbare feiten te plegen. Dit getuigt het allerm minst van verantwoordelijkheid tegenover uw gezin. Gezien deze overwegingen worden uw familiale belangen dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Uw persoonlijke en familiale belang wordt ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

U verklaarde dat u zware rugklachten heeft, dat u aan uw schouders moet behandeld worden en dat u last heeft van hartkloppingen. U hebt echter geen gebruik gemaakt van de mogelijkheid om bewijzen voor te leggen ter staving van uw verklaringen waardoor deze niet gecontroleerd kunnen worden. Noch heeft u bewijzen voorgelegd dat de nodige medische behandeling enkel in België mogelijk is, waardoor dit element niet weerhouden kan worden.

U bent op 18-jarige leeftijd in België aangekomen. U bent thans 60 jaar oud. Ondanks uw lange verblijf in België, is niet gebleken dat u een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Uit niks blijkt dat de banden die u met België hebt opgebouwd van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat zij opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde. Meer nog, het lijkt zonder meer duidelijk dat uw gedrag, dat een ernstige verstoring van de openbare orde vormt, blijk geeft van de afwezigheid van de wil om werkelijk te integreren in de samenleving waarbinnen u zich ophoudt en waarvan u zo totaal en consequent bepaalde fundamentele waarden heeft miskend. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. De vaststelling dat u meermaals veroordeeld werd voor drugsfeiten, wijst erop dat u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien. Het herhaaldelijk niet respecteren

van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving.

U verklaarde dat u al bijna 24 jaar niet meer in Turkije bent geweest en dat u ook geen contact meer hebt met uw broers en zussen die daar wonen. Aangezien u tot uw 18 jaar in Turkije woonde, kan worden aangenomen dat u nog andere banden dan uw nationaliteit hebt met uw herkomstland. U spreekt de taal en u hebt er school gelopen. Het is niet onredelijk om te stellen dat u uw privéleven opnieuw kan opbouwen in uw herkomstland dan wel elders, al dan niet met ondersteuning van uw familie. Ook uw familie in België kan u steun bieden vanuit België of middels korte bezoeken waar u verblijft.

U verklaarde dat u van Koerdische origine bent en dat de Koerden door het huidige regime gediscrimineerd worden. Het blijft hier bij een loutere bewering, er werd namelijk geen enkel stavingsstuk aangebracht waaruit blijkt dat u persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan discriminatie.

Voor zover de leefomstandigheden in Turkije minder gunstig zouden zijn dan in België, kan opgemerkt worden dat u daarin niet verschilt als vele van uw landgenoten aan wie evenmin om die reden verblijf toegestaan wordt.

U verklaarde een gepensioneerd mijnwerker te zijn. Het gegeven dat u in het verleden in België gewerkt hebt, doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. U toont geenszins aan dat uw Belgisch pensioen niet elders uitbetaald zou kunnen worden zodat ook dit element niet weerhouden kan worden.

Het wordt niet betwist dat onderhavige beslissing een inmenging vormt in uw privéleven gezien de duur van uw verblijf in België. Dergelijke inmenging dient beschouwd te worden als noodzakelijk en dit voor de bescherming van de orde en ter voorkoming van strafbare feiten. Uit het herhalende en winstgevende karakter van de feiten, uw actieve bijdrage in de werking van de drugshandel evenals uw volharding in de criminaliteit ondanks meerdere veroordelingen, kan legitiem afgeleid worden dat u een reële, actuele en bijzonder ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen.

Uw advocaat wenste in zijn brief van 01.09.2017 te benadrukken dat u in het verleden zowel in België als in Turkije voor dezelfde feiten werd veroordeeld. Uw Turkse straf zou ook nog steeds open staan, waardoor u twee keer bestraft zou worden met een inbreuk op het 'ne bis in idem'-beginsel tot gevolg. U legt geen enkel bewijs voor dat uw bewering zou kunnen staven. Bovendien dient uw advocaat dienaangaande Justitie aan te schrijven.

Deze redenen waarom de beëindiging van uw verblijf verantwoord en zelfs noodzakelijk geacht worden, zijn bovendien dwingende redenen in de zin van artikel 39/79, §3, van de wet van 15 december 1980. U maakte immers deel uit van een criminele organisatie die als doel had om op grote schaal drugs te verhandelen. Zoals eerder vermeld, heeft u meermaals, meegewerkt aan de invoer en uitvoer van enorme hoeveelheden verdovende middelen. U heeft deelgenomen aan een echt drugsnetwerk, met alle gevaren die dit voor de fysieke veiligheid van de bevolking meebrengt en gezien het winstgevend karakter van deze activiteiten, is er een reëel recidivegevaar.

Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde en nationale veiligheid zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en buitengewoon ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 44bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 27 en 28 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Hij houdt tevens voor dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Zijn betoog luidt als volgt:

"1.

Dat verweerder in de bestreden beslissing dd. 28 juni 2018 stelt dat verzoeker meerdere malen veroordeeld werd wegens drugs gerelateerde feiten en er zware gevangenisstraffen werden uitgesproken lastens verzoeker, zodat verzoeker blijk zou gegeven hebben van een totaal gebrek aan normbesef en hij momenteel een ernstig gevaar zou betekenen voor de openbare orde, die het beëindigen van zijn recht op verblijf rechtvaardigen en noodzakelijk maken.

Dat verweerder zijn beslissing steunt op artikel 44bis, §2 van de Vreemdelingenwet

2.

Dat evenwel artikel 44bis, §2 Vw. het volgende stelt :

"Art. 44bis §2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

3.

Verzoeker wil in eerste instantie verwijzen naar de artikelen 27 en 28 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (Burgerschapsrichtlijn), waarvan art. 44bis Vw. de omzetting vormt.

"Artikel 27

Algemene beginselen

1. Onverminderd het bepaalde in dit hoofdstuk kunnen de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Deze redenen mogen niet voor economische doeleinden worden aangevoerd.

2. De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.

3. Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid kan het gastland, wanneer het zulks onontbeerlijk acht, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving - of, bij ontbreken van een inschrijvingssysteem, uiterlijk drie maanden na de datum van binnenkomst van de betrokkene op zijn grondgebied of na de in artikel 5, lid 5, bedoelde mededeling van aanwezigheid op het grondgebied, dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart -, de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van politieke gegevens betreffende

betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen. De geraadpleegde lidstaat antwoordt binnen twee maanden.

Artikei 28

Alvorens een besluit tot verwijdering van het grondgebied om redenen van openbare orde of openbare veiligheid te nemen, neemt een gastland de duur van het verblijf van de betrokkene op zijn grondgebied, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, in overweging.

2. Behalve om ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid kan een gastland geen besluit tot verwijdering van het grondgebied nemen ten aanzien van burgers van de Unie of familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die een duurzaam verblijfsrecht op zijn grondgebied hebben verworven.

3. Behalve om dwingende redenen van openbare veiligheid zoals door de lidstaten gedefinieerd, kan ten aanzien van burgers van de Unie of hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, geen besluit tot verwijdering worden genomen,

indien zij:

a) de laatste tien jaar in het gastland hebben verbleven, of

b) minderjarig zijn, tenzij de verwijdering noodzakelijk is in het belang van de minderjarige, zoals bepaald in het VN Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989".

Het begrip 'openbare orde', zoals het wordt gebruikt in de Burgerschapsrichtlijn, waarvan artikel 44bis van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, moet dus restrictief worden uitgelegd. De uitzondering van openbare orde vormt een afwijking van het fundamentele beginsel van het vrije verkeer van personen, die strikt moet worden opgevat en waarvan de draagwijdte niet eenzijdig door de lidstaten kan worden bepaald, aldus de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest dd. 19 december 2014 nr. 135.6271.

4.

Voormalig artikel 3 (1) Richtlijn 64/221/EEG bepaalde dat "de maatregelen van openbare orde of openbare veiligheid uitsluitend moeten berusten op het persoonlijke gedrag van de betrokkene." Deze voorwaarde werd met de inwerkingtreding van artikel 27 (2) Burgerschapsrichtlijn behouden, namelijk "de om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene".

Het gedrag van de betrokkene moet een bedreiging vormen. Dit betekent dat het gedrag moet wijzen op een gevaar voor ernstige verstoringen van de openbare veiligheid 2. De bewijslast ligt bij de nationale autoriteiten 3. Zij moeten kunnen aantonen dat het gedrag effectief een verstoring van de openbare veiligheid met zich meebrengt.

In het arrest Bouchereau 4 ging het Hof van Justitie na of het begrip openbare orde moet worden opgevat in de zin dat redenen van staatsbelang eronder vallen - ook al dreigt er geen verstoring van de openbare rust en orde - of dat het beter geïnterpreteerd wordt in een engere zin, waarbij er effectief sprake moet zijn van enige dreigende verstoring van de openbare rust, orde of veiligheid.

Deze uitspraak heeft tot gevolg dat beperkingen op het vrij verkeer van personen enkel gewettigd kunnen worden op basis van de openbare orde indien er een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging bestaat, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

Het volstaat bijgevolg niet meer dat de persoonlijke gedraging een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging voor de openbare orde uitmaakt. Het moet gaan om een bedreiging, die daarenboven een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Het louter overtreden van een wettelijke bepaling volstaat niet om een beperking op grond van de openbare orde of veiligheid te justifyen.

Daarnaast vereist artikel 27 (2) Burgerschapsrichtlijn dat het gedrag van de betrokkene, naast een werkelijke en voldoende ernstige, ook een actuele bedreiging moet vormen.

Dit betekent dat de dreiging moet bestaan op het ogenblik dat de beslissing tot beëindiging van het verblijf wordt genomen of wanneer deze door de rechter wordt getoetst.

De bedreiging voor de openbare orde en veiligheid diende in casu dus te bestaan op het moment van het nemen van de bestreden beslissing.

Tenslotte heeft het Hof van Justitie gesteld dat de nationale autoriteiten de situatie moeten beoordelen vanuit het oogpunt van de openbare orde of de openbare veiligheid. Deze beoordeling valt niet noodzakelijk samen met de beoordeling die aan de grondslag lag van de strafrechtelijke veroordeling.

5.

Verweerder heeft echter geen enkel grondig onderzoek gevoerd naar het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker en het feit of hij actueel, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog een gevaar vormde voor de openbare orde en veiligheid.

Dat de loutere verwijzing naar de veroordelingen van verzoeker, zonder enig bijkomend persoonlijk onderzoek, op zich geen indicatie is voor de reële kans dat verzoeker in de toekomst "opnieuw kan vervallen in dit soort gedrag" en dus een gevaar zou vormen voor onze openbare orde.

Dat geenszins uit de bestreden beslissing op een afdoende manier blijkt of het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Verzoeker wil verwijzen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 26 februari 2016 nr.163.046 waarin, verwijzende naar de rechtspraak van het Hof van Justitie, wordt gesteld dat het begrip "gevaar voor de openbare orde" geval per geval dient te worden beoordeeld "teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen" en "dat het kennelijk onredelijk om op basis van de gegevens van het administratief dossier te besluiten dat de betrokken vreemdeling een gevaar is voor de openbare orde".

Ook in zijn arrest dd. 10 november 2016 (nr. 169.732)⁸ heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opnieuw, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, geoordeeld dat, opdat een gevaar voor openbare kan worden weerhouden, het niet volstaat dat er [...] sprake was van een wetsovertreding en de hiermee gepaard gaande veroordeling van de maatschappelijk orde.

Opdat een gevaar voor openbare kan worden weerhouden moet er ook sprake zijn van een « werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast » en mag niet op automatische wijze worden besloten op basis van de vaststelling dat er sprake was van een wetsovertreding, aldus de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in voormeld arrest.

Verweerder verwijst in de bestreden beslissing naar de strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker, waarvan de laatste dateert van 27 maart 2015, voor feiten welke zich afspeelden in de periode tussen 30.04.2012 en 18.06.2013, hetzij meer dan 5 à 6 jaar geleden, zonder ook maar op enige wijze de "actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging" te onderzoeken en te motiveren. Dat er dan ook sprake is van een schending van de artikelen [2]⁷ en [2]⁸ Burgerschapsrichtlijn en van artikel 44bis Vreemdelingenwet.

Dat de bestreden beslissing hierdoor ook de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting schendt en er tevens sprake is van een manifeste beoordelingsfout."

3.1.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. De voorziene motivering is tevens pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Er is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

3.1.2.2. De Raad stelt daarnaast vast dat het niet ter discussie staat dat verweerder, krachtens artikel 44bis, § 2 van de Vreemdelingenwet, om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid een einde kan stellen aan het duurzaam verblijfsrecht waarover een familielid van een burger van de Unie beschikt. Verzoeker houdt evenwel voor dat verweerder heeft nagelaten te onderzoeken of de bedreiging die hij vormt voor de openbare orde een fundamenteel belang van de samenleving aantast

en dat verweerder ook niet naging of uit zijn gedrag actueel nog kan worden afgeleid dat hij een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert de Raad dat verzoekers stelling feitelijke grondslag mist. Verweerder heeft duidelijk aangegeven waarom hij, na een uitvoerig onderzoek van verzoekers antecedenten, oordeelde dat deze een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en de belangen van de samenleving. Verweerder heeft geduid dat verzoeker drie maal werd veroordeeld voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs en heeft gewezen op de *“maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten”*. Verweerder heeft, met verwijzing naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) en van het Hof van Justitie van de Europese Unie, ook gewezen *“op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit”* en opgemerkt dat *“de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten”*, dat *“de georganiseerde drugshandel zulke vormen [kan] aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan”* en dat verzoeker een belangrijke rol had in een criminele organisatie die zich bezighield met internationale drugstrafiek *“waarbij de haven van Antwerpen wordt misbruikt om gigantische hoeveelheden verdovende middelen Europa binnen te smokkelen.”* Verzoeker kan derhalve niet worden gevolgd in zijn bewering dat verweerder niet naging of zijn gedragingen wel een fundamenteel belang van de samenleving aantasten. Verweerder heeft verder het totale gebrek aan normbesef bij verzoeker en het feit dat verzoeker geen lering trekt uit eerdere veroordelingen en blijft recidiveren benadrukt en hieruit gededuceerd dat hij heden nog steeds een ernstig en werkelijk gevaar vormt voor de openbare orde. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder zich niet heeft beperkt tot het citeren van of verwijzen naar de door verzoeker opgelopen veroordelingen, doch dat hij het gedrag, het gebrek aan respect voor normen en waarden en de hardleersheid van verzoeker in rekening bracht. De arresten die verzoeker in zijn verzoekschrift vermeldt en die bovendien werden uitgesproken in zaken waar de feitelijke omstandigheden niet vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak laten de Raad niet toe tot een ander besluit te komen. Het gegeven dat de feiten waarvoor verzoeker op 27 maart 2015 werd veroordeeld plaatsvonden tussen 30 april 2012 en 2013 doen evenmin afbreuk aan de door verweerder gedane vaststellingen omtrent verzoekers gebrek aan normbesef en de weigering om te leren uit vroegere veroordelingen.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Enige vorm van machtsoverschrijding of een schending van artikel 44bis van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

3.1.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, na verzoeker in de mogelijkheid te hebben gesteld zijn situatie toe te lichten en na een deugdelijk onderzoek te hebben gedaan van alle dienstige stukken, op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

3.1.2.4. Inzake verzoekers standpunt dat de artikelen 27 en 28 van de richtlijn 2004/38/EG en de regels inzake het vrij verkeer van burgers van de Unie werden miskend moet allereerst worden gesteld dat de richtlijn 2004/38/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffriti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit evenwel niet aan.

Daarnaast moet ook nog worden gesteld dat verzoeker niet aantoont dat deze richtlijn in casu van toepassing zou zijn. Artikel 3 van de richtlijn 2004/38/EG bepaalt immers dat deze richtlijn van

toepassing is ten aanzien van een burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit en van welomschreven familieleden die hem begeleiden of zich bij hem voegen. Verzoeker is evenwel een Turks onderdaan die gehuwd is met een in België verblijvende vrouw die de Belgische nationaliteit heeft en waarvan niet blijkt dat zij ooit gebruik maakte van haar recht op vrij verkeer.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 44bis, § 2 van de Vreemdelingenwet, van artikel 28 van de richtlijn 2004/38/EG, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij stelt het volgende:

“1.

Dat overeenkomstig artikel 44bis, §4 Vw. de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing waarbij een einde wordt gesteld aan het verblijf van een (familielid van een) Unieburger rekening dient gehouden te worden met de duur van het verblijf in het rijk, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met het land van herkomst.

Dat de bestreden beslissing bij het in overweging nemen van deze elementen evenwel op een onredelijke en onzorgvuldige wijze te werk is gegaan.

2.

Dat de duur van het verblijf van de betrokkene in de gastlidstaat een eerste element is dat de mate van integratie uitdrukt.

Verwijderingsmaatregelen tegen personen die vele jaren op het grondgebied van de gastlidstaat hebben verbleven, mogen slechts in uitzonderlijke omstandigheden mogen worden genomen.

De Europese wetgever heeft deze incentive expliciet in de Burgerschapsrichtlijn vertaald door de incorporatie van artikel 28(2) en (3). Dit artikel biedt een hogere bescherming tegen vrijheidsbeperkende maatregelen aan personen die meer dan vijf jaar, of meer dan tien jaar in de gastlidstaat verbleven. Voor de eerste groep, deze met een duurzaam verblijfsrecht, moet de gastlidstaat bewijs kunnen leveren van ernstige redenen van openbare veiligheid. Voor de tweede groep, met een permanent verblijfsrecht, moeten dan weer dwingende redenen van openbare veiligheid voorhanden zijn.

Dat verweerder vooreerst niet heeft aangetoond dat er in casu dwingende redenen van openbare veiligheid voorhanden zijn.

De laatste strafbare gedragingen van verzoeker dateren van 6 jaar geleden en sindsdien heeft verzoeker geen cri[m]inele feiten meer gepleegd.

Bovendien verblijft hij sedert 1976 in België en heeft hij sinds 1994 België niet meer verlaten, zodat hij reeds 42 jaar in België verblijft en dit sinds zijn 18e verjaardag!

Verzoeker heeft tijdens al die jaren gewerkt in België en heeft geen beroep gedaan op enige sociale bijstand.

Door een dergelijk lang verblijf, in combinatie met het feit dat zijn kinderen in België geboren en getogen zijn en zijn jarenlange tewerkstelling is verzoeker uiteraard volledig geïntegreerd in de samenleving.

Gelet op het feit dat verzoeker maar liefst 42 jaar ononderbroken in België verblijft, is de bestreden beslissing disproportioneel en onredelijk.

3.

Dat naast de duur van het verblijf in de gastlidstaat ook de leeftijd van de betrokkene een in acht te nemen integratiefactor is. Het valt te rechtvaardigen dat ouderen in zekere mate immers bijkomende bescherming moeten genieten tegen verwijdering.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat de mogelijkheid tot (re-)integratie in het land van herkomst een door de rechter in acht te nemen criterium is. Wanneer deze twee criteria samen gelezen worden, kan mogelijks gesteld worden dat ouderen, gelet op hun leeftijd, meer moeilijkheden zouden ondervinden zich in te bedden in een nieuwe samenleving in het land van herkomst.

Verzoeker is op 18 jarige leeftijd naar België gekomen, is sedert 1994 nooit meer naar Turkije gereisd en is thans 60 jaar oud.

Van een re-integratie is dan ook geen sprake meer, nu verzoeker onmogelijk nog werk zal kunnen vinden in Turkije, temeer daar hij gezondheidsproblemen heeft.

Door het jarenlang werken in de mijn, heeft verzoeker te kampen met ernstige rugproblemen. Ook heeft hij klachten aan zijn schouder en hartritmestoornissen. Verzoeker is de facto dan ook werkonbekwaam.

Bovendien zijn de kansen van verzoeker op tewerkstelling door zijn Koerdische afkomst sowieso veel beperkter.

Tenslotte heeft verzoeker al meer dan 25 jaar geen contact meer met zijn broers of zussen, noch met kennissen of vrienden, zodat hij in Turkije geen enkel netwerk heeft.

Een terugkeer van verzoeker naar Turkije, maakt gelet op zijn leeftijd, een schending uit van artikel 44bis Vw. en artikel 28 Burgerschapsrichtlijn.

4.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand heeft verzoeker opgemerkt dat hij rugklachten heeft, behandeld dient te worden aan zijn schouders en tevens aan hartritmestoornissen lijdt.

Verzoeker vreest dan ook dat hij voor deze aandoeningen weinig of geen hulp in Turkije zal kunnen bekomen, aangezien verzoeker Turkije jaren geleden verlaten heeft en hij dan ook niet over een ziekteverzekering beschikt. Aangezien verzoeker werkonbekwaam is, zal hij geen ziekteverzekering via tewerkstelling kunnen bekomen.

Een terugkeer naar Turkije zou er dan ook toe leiden dat verzoeker in de financiële onmogelijkheid is om zich te laten behandelen.

Bovendien speelt de gezondheidstoestand van verzoeker een rol bij de beoordeling of de vanuit verzoeker uitgaande bedreiging nog steeds een actueel karakter heeft, zoals impliciet kan worden afgeleid uit de zaak Orfanopoulos en Oliveri.

Aangezien verzoeker thans een gevorderde leeftijd heeft en te kampen heeft met verschillende kwalen, waaronder hartritmestoornissen, zal hij zich geenszins meer verlagen tot het plegen van criminele feiten en zijn er actueel geen dringende redenen van openbare orde waarom het verblijf van verzoeker dient beëindigd te worden.

5.

Een volgend element dat in rekening moet worden gebracht is de gezinssituatie van de betrokkene. Het oogmerk van deze verplichting is om te voorkomen dat maatregelen disproportionele gevolgen hebben voor het gezinsleven van de uit te wijzen Unieburger of familielid.

Het Hof van Justitie bevestigde in Orfanopoulos en Oliveri¹² dat: 'het uitsluiten van een persoon uit het land waar zijn naaste verwanten leven, een inmenging kan vormen in het recht van eerbiediging van het gezinsleven.' Het Hof stelt daarenboven dat dit recht beschermd wordt door artikel 8 EVRM en tevens behoort tot de grondrechten die volgens vaste rechtspraak in de Europese rechtsorde worden beschermd.

De echtgenote van verzoeker, zijn kinderen en kleinkind zijn allen geboren en getogen in België en hebben nauwelijks of geen banden meer met het land van herkomst van hun ouders.

Ook de echtgenote van verzoeker verblijft reeds jarenlang in België en is sinds 2000 Belg. Ook zij heeft geen contacten meer met het land van herkomst, zodat een terugkeer naar Turkije voor haar absoluut geen optie is.

Bovendien heeft verzoeksters echtgenote te kampen met psychiatrische problemen, waardoor zij de aanwezigheid en ondersteuning van haar kinderen behoeft. Daarnaast is het voor haar medische problematiek van belang dat zij in de eigen vertrouwde omgeving kan blijven, zodat de echtgenote van verzoeker hem onmogelijk kan vergezellen naar Turkije.

De bestreden beslissing heeft dan ook voor gevolg dat verzoeker van zijn echtgenote en familie zal gescheiden worden, wat een schending zou uitmaken van artikel 8 [EV]RM (zie infra).

6.

Dat verweerder eveneens de sociale en culturele integratie van verzoeker in overweging diende te nemen.

Volgens het EHRM moet er een onderscheid gemaakt worden tussen goed integreerde migranten en andere migranten door meer gewicht toe te kennen aan de persoonlijke en sociale integratie van de vreemdeling, wanneer wordt nagegaan of een uitwijzing al dan niet proportioneel is.

Verzoeker verwijst in die zin naar de zaak Maslov t. Oostenrijk, waarbij het EHRM stelde dat de betrokkene 'has his principal social, cultural and family ties in Austria'14 en waardoor de uitwijzing als disproportioneel werd beschouwd.

Artikel 8 EVRM beschermt immers niet enkel het familie- en gezinsleven, maar ook het privéleven :

"article 8 protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity."

Aangezien verzoeker sedert 1976 in België verblijft, hoeft het geen betoog dat hij sociaal en cultureel geïntegreerd is in België. Het feit dat verzoeker veroordeeld werd voor criminele feiten, doet hieraan niets af.

Ook autochtone Belgen plegen immers misdrijven, wat echter geen afbreuk doet aan hun sociaal en cultureel geworteld zijn.

De verwijzing naar het criminele verleden van verzoeker houdt dan ook geen afdoende motivering in waarom met de sociale en culturele integratie van verzoeker geen rekening dient gehouden te worden.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van de motiveringsplicht, evenals een schending van artikel 44bis Vw. en artikel 28 Burgerschapsrichtlijn.

7.

Tenslotte dienen de banden die verzoeker nog heeft met zijn land van herkomst in overweging genomen te worden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker heeft reeds meermaals aangehaald dat hij Turkije verlaten heeft in 1976 en sinds 1994 niet meer in zijn land van herkomst is geweest. Ook heeft verzoeker al jarenlang geen enkel contact meer met zijn broers en zussen in Turkije.

Bovendien dient rekening gehouden te worden met het feit dat verzoeker van Koerdische afkomst is en hij als minderheid in Turkije gediscrimineerd zal worden.

Verzoeker verwijst in die zin nogmaals naar het arrest Maslov t. Oostenrijk, waarbij het EHRM oordeelde dat een uitwijzing van de betrokkene naar Bulgarije een schending uitmaakte van artikel 8 EVRM o.m. omdat de betrokkene tot de Turkse minderheid in Bulgarije behoorde en er door de overheid niet werd aangetoond dat hij nog andere banden had in Bulgarije.

Dat een terugwijzing van verzoeker naar Turkije dan ook disproportioneel is, gelet op het feit dat verzoeker reeds 42 jaar in België verblijft en hij sinds 1994 niet meer in Turkije geweest is.

8.

Dat besluitend kan gesteld worden dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 44bis Vw., van artikel 28 Burgerschapsrichtlijn en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991."

3.2.2.1. Verzoeker voert in zijn tweede middel nogmaals de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Hij toont met zijn betoog echter wederom niet aan dat niet zou zijn voorzien in een pertinente en draagkrachtige motivering, zodat geen schending van deze wetsbepalingen kan worden vastgesteld.

3.2.2.2. Waar verzoeker de schending inroept van artikel 28 van de richtlijn 2004/38/EG kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel en te herhalen dat geenszins blijkt dat hij onder het toepassingsgebied van deze richtlijn valt zodat hij deze bepaling niet dienstig kan inroepen. Verzoeker lijkt daarenboven voorbij te gaan aan het gegeven te geven dat de bestreden beslissing geen “verwijderingsmaatregel” is.

3.2.2.3. De toelichting die verzoeker verstrekt laat geenszins toe een schending van artikel 44bis, § 2 van de Vreemdelingenwet vast te stellen. Zijn grieven hebben geen betrekking op deze bepaling.

3.2.2.4. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient, gelet op de door hem verstrekte toelichting, te worden onderzocht in het raam van wat is bepaald in artikel 44bis, § 4 van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling voorziet dat indien verweerder overweegt om een beslissing tot beëindiging van verblijf, zoals bedoeld in artikel 44bis, §§ 1, 2 of 3 van de Vreemdelingenwet, te nemen, hij rekening moet houden met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Gelet op de overwegingen in de bestreden beslissing heeft verweerder duidelijk oog gehad voor deze verplichting. Verzoeker geeft echter te kennen niet akkoord te gaan met verweerders argumentatie.

Verzoeker zet uitgebreid uiteen dat hij sedert 1976 in België verblijft, dat hij goed geïntegreerd is, dat hij professioneel actief was en dat hij geen beroep deed op sociale bijstand. Hij toont hiermee niet aan dat het door verweerder ingenomen standpunt – dat de in België opgebouwde banden niet dusdanig uitzonderlijk zijn dat zij zouden opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde en derhalve zouden dienen te primeren op de belangen van de Belgische samenleving – incorrect is. Hij weerlegt door deze opsomming ook de vaststelling niet dat hij consequent bepaalde fundamentele waarden heeft miskend, terwijl een integratie toch veronderstelt dat men de Belgische reglementering respecteert.

Het betoog van verzoeker dat hij gedurende verscheidene jaren geen strafbare feiten meer pleegde laat de Raad niet toe te concluderen dat verweerder enig gegeven onjuist heeft beoordeeld. Verweerder heeft er terecht op gewezen dat verzoeker in het verleden reeds meermaals werd veroordeeld en hieruit geen lessen trekt. Het feit dat verzoeker, die een langdurige gevangenisstraf moet uitzitten waardoor het plegen van nieuwe inbreuken op de strafwet bemoeilijkt wordt, gedurende een bepaalde periode geen nieuwe strafbare handelingen zou hebben gesteld maakt voorgaande redenering niet kaduuk.

Verzoeker stelt dat hij zestig jaar oud is en houdt voor dat het voor hem moeilijk zal zijn om zich aan te passen aan het leven in een ander land indien hij uit België wordt verwijderd. Hij beweert ook dat hij sedert 1994 nooit meer in Turkije is geweest. Er moet eerst en vooral nogmaals worden aangegeven dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel is. Verder merkt de Raad op dat verzoeker met zijn toelichting niet bewijst dat verweerder kennelijk onredelijk optrad door zijn leeftijd op zich niet te aanvaarden als een element dat zou verhinderen dat de bestreden beslissing wordt genomen. Verzoeker stelt dat hij elders geen kansen op tewerkstelling heeft, maar gaat hiermee voorbij aan het gegeven dat hij zelf aangaf gepensioneerd te zijn en dat hij niet aantoonde dat hij zijn pensioen niet in het buitenland zou kunnen ontvangen. Verweerder hield ook rekening met het feit dat verzoeker de taal die in Turkije wordt gesproken beheerst, dat hij achttien jaar in dat land woonde, dat hij er naar school ging en dat hij er nog verwanten heeft. Het is, in deze omstandigheden – zelfs indien verzoekers bewering dat hij actueel geen contacten onderhoudt met personen in Turkije en dat hij sedert lang niet meer in dat land is geweest – niet kennelijk onredelijk te stellen dat het opbouwen van een leven in dat land of elders mogelijk is.

Met betrekking tot verzoekers stelling dat hij rugklachten heeft, dat hij moet worden behandeld aan zijn schouders en dat hij hartritmestoornissen heeft, kan de Raad enkel stellen dat verweerders standpunt dat verzoeker zijn voorgehouden medische problemen niet heeft aangetoond door het voorleggen van gepaste stavingsstukken niet ter discussie staat en dat niet blijkt dat verzoeker de medische zorgen die

hij meent nodig te hebben alleen in België kan verkrijgen. Waar verzoeker stelt dat hij werkonbekwaam is en dat hij in Turkije geen ziekteverzekering zal kunnen afsluiten moet er nogmaals worden op gewezen dat verzoeker stelde gepensioneerd te zijn en niet aannemelijk maakt dat hij zijn pensioen niet meer zal kunnen ontvangen wanneer hij niet in België verblijft. Er blijkt geenszins dat verzoeker een ernstig medisch probleem heeft of dat hij geen financiële middelen zal hebben om zich buiten België medisch te laten behandelen voor allerlei gezondheidsproblemen.

Verzoeker maakt, gelet op voorgaande vaststellingen inzake het ontbreken van bewijsstukken, ook niet aannemelijk dat verweerder in aanmerking had moeten nemen dat zijn medische toestand dusdanig is dat hij geen nieuwe strafbare feiten meer kan plegen. Er dient in dit verband ook op te worden gewezen dat de strafrechter vaststelde dat verzoeker optrad als organisator of als spilfiguur in een drugshandel en er in het verleden niet voor terugschrok om anderen in te zetten als drugkoerier.

Ook de gezinssituatie van verzoeker en de medische situatie van zijn vrouw werden door verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing betrokken. Verweerder zette uiteen dat verzoeker bezwaarlijk kan voorhouden dat zijn aanwezigheid in België vereist is omdat zijn echtgenote opvang behoeft, aangezien verzoeker al jarenlang in de gevangenis zit en hij dus niet in de mogelijkheid is om voor zijn echtgenote te zorgen. Daarnaast is op correcte gronden gemotiveerd dat indien verzoekers kinderen niet voor hun moeder kunnen zorgen er nog steeds een beroep kan worden gedaan op diensten die thuisverpleging aanbieden. Verweerder wees er tevens op dat verzoekers echtgenote hem vrijwillig zou kunnen volgen indien hij het land moet verlaten. Verweerder heeft in dit verband uiteengezet dat, mede gelet op het feit dat verzoekers echtgenote ook uit Turkije afkomstig is, een gezamenlijk verblijf in Turkije niet uitgesloten is. Voorts werd aangegeven dat familieleden verzoeker in het buitenland kunnen bezoeken en dat zij contact kunnen houden door gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen. De bestreden beslissing heeft niet noodzakelijk tot gevolg dat verzoeker van zijn echtgenote zal worden gescheiden of dat zijn banden met andere familieleden zullen teloorgaan.

Verzoeker wijst nog naar zijn sociale en culturele integratie en zijn privéleven, zoals beschermd door artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), maar toont met zijn beschouwingen, inclusief zijn verwijzing naar een arrest van het EHRM, niet aan dat de in de bestreden beslissing opgenomen redengeving kennelijk onredelijk is.

Verweerder heeft gemotiveerd dat verzoekers bewering dat hij van Koerdische origine is en daarom zal worden gediscrimineerd een louter bewering is. Door deze bewering te herhalen in zijn verzoekschrift en hierbij te verwijzen naar een arrest van het EHRM omtrent “*een uitwijzing*” toont hij niet aan dat de bestreden beslissing, die slechts een beëindiging van een eerder toegekend verblijfsrecht inhoudt, door enig gebrek is aangetast.

Een schending van artikel 44bis, § 4 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

3.2.2.5. Het redelijkheidsbeginsel, dat verzoeker ook geschonden acht, staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing, vast dat verweerder in redelijkheid tot de door hem gedane vaststelling komt en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.2.2.6. Er blijkt ook uit de in het tweede middel gedane uiteenzetting niet dat verweerder de bestreden beslissing niet op een correcte manier zou hebben voorbereid, zodat niet kan worden geconcludeerd dat hij de zorgvuldigheidsplicht heeft miskend.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Zijn uiteenzetting luidt als volgt:

“1.

Dat de echtgenote van verzoeker Belg is en in België verblijft en ook de kinderen van verzoeker in België geboren en getogen zijn.

Een verhuis naar Turkije is voor hen dan ook uitgesloten, zodat verzoeker bij een terugkeer naar Turkije van zijn echtgenote, kinderen en kleinkind zal gescheiden worden.

Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

2.

Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Dat wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoeker en zijn echtgenote zijn gehuwd in 1976 en vormen nagenoeg ononderbroken een gezin en wonen reeds effectief jarenlang samen, zodat er aangenomen kan worden dat verzoeker een gezinsleven in België heeft.

Ook de kinderen van verzoeker en zijn kleinkind zijn in België geboren en getogen en hebben nog veelvuldig contact met verzoeker, wat nogmaals het bestaan van het gezinsleven van verzoeker in België aantoont.

3.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven.

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het

belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoeker en zijn gezin teweegbrengt.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefte doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Uner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Uner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoekster, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier geeft er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden.

Aangezien de bestreden beslissing het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoeker (en hierdoor ook zijn kinderen) erdoor ondergaat, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM."

3.3.2. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM merkt de Raad op dat, overeenkomstig het tweede lid van deze verdragsbepaling, een inmenging van het openbaar gezag met betrekking tot de uitoefening van het recht op een privé-, gezins- of familieleven mogelijk is indien dit bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Het staat in casu niet ter discussie dat er een wettelijke basis is die verweerder toelaat de bestreden beslissing te nemen. Het staat ook vast dat verweerder oordeelde dat de bestreden maatregel vereist is ter bescherming van de openbare orde en derhalve een van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM bepaalde doelstellingen nastreeft. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert de Raad dat verweerder ook een zeer doorgedreven belangenafweging heeft doorgevoerd en dat hij hierbij de verschillende gegevens die hem door verzoeker ter kennis werden gebracht in aanmerking heeft genomen. Verzoeker stelt dat geenszins blijkt dat verweerder alle feiten en omstandigheden in aanmerking heeft genomen. Hij blijft evenwel in gebreke om aan te tonen welke relevante feiten of omstandigheden verweerder over het hoofd zou hebben gezien. Zij bewering dat niet blijkt dat rekening werd gehouden met zijn gezinsleven is, gezien de uitvoerige motivering hieromtrent in de bestreden beslissing, niets minder dan een ontkenning van de realiteit. Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met de argumentatie van verweerder geeft geen aanleiding tot het besluit dat verweerder geen deugdelijke belangenafweging heeft doorgevoerd.

De Raad kan, op basis van het voorgelegde dossier en de motivering van de bestreden beslissing, slechts vaststellen dat verweerder nauwgezet rekening heeft gehouden met de verplichtingen die uit artikel 8 van het EVRM en de rechtspraak van het EHRM omtrent dit verdragsartikel voortvloeien.

Verzoekers betoog laat niet toe een schending van artikel 8 van het EVRM vast te stellen.

Het derde middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend achttien door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK